

Kdo má právo na Petřín: Veřejný park v perspektivě symetrické antropologie

Vlasta Stulíková

Posudek vedoucího práce

Předkládaná diplomová práce si klade za cíl prozkoumat komplexní krajinu městského parku – Petřína – s ohledem na základní otázku: kdo má (a kdo nemá) právo na Petřín. Původní výzkumný záměr autorky byl zmapovat procesy a praktiky vylučování skupin osob (zejména bezdomovců) z prostoru a života parku. V průběhu dlouhodobého terénního výzkumu se však autorčin záměr pomalu modifikoval a přesouval až k analýze Petřína jako specifického uzlu městského metabolismu. Od téměř klasického etnografického zájmu o lidské aktéry se tak autorka přes actor-network theory dopracovala až k popisu Petřína prismatem v české společenské vědě (geografii, sociální ekologii) přinejmenším nedocenené městské politické ekologie.

Práce je napsána velmi čtivým způsobem. Nejprve autorka vtáhne čtenáře do „děje“ sympaticky sebereflexivním úvodem, ve kterém představuje komplexitu Petřína a vlastního pohledu na něj prostřednictvím pro práci typickým mozaikovitým způsobem psaní, které – pokud je dobře používáno – funguje jako velmi silný autorský nástroj pro (re)prezentaci výzkumné zkušenosti a nabytého porozumění. Po úvodu následuje teoretická část, v níž se čtenář spolu s autorkou postupně probere jednotlivými fázemi vývoje její konceptualizace Petřína. Pak již následuje samotný exkurz do terénu – od přírody (a přírodních, ne-lidských aktérů) Petřína přes lidské aktéry a jejich interakce s přírodním nastavením parku, až ke komplexnímu obrazu vítaného a nevítaného v parku způsobům, jak je park konstruován (respektive jak vystává jako park) v rámci komplexní sítě vztahů (moci) mezi jednotlivými elementy / aktéry parku.

Autorce se podle mě podařilo velmi dobře nejen vystavět vlastní argument práce, ale právě díky svébytnému stylu psaní, kdy se jako v mozaice skládají výroky jednotlivých aktérů, pozorování, autorčiny postřehy, rozumění, sebereflexivní výroky a teoretické přístupy, se autorce povedlo vykreslit velmi živý obraz komplexních vztahů jednoho specifického městského prostoru.

K práci nemám žádné (natož zásadní) výhrady. Podle mě práce dokazuje, že autorka nejen ví, jak má vypadat odborný text, ale je takový text schopná napsat, a to díky svému bohatému teoretickému zázemí a autorské (stylistické) zručnosti, jistotě. Díky tomu vypracovala autorka podle mě text na diplomovou práci nadprůměrný, který by nebyl problémem snadno přepracovat do odborného článku pro prestižní časopis. Snad jedinou drobnou výhradou

z mojí strany by bylo nezapojení fotografického materiálu přímo do textu práce – koneckonců materialita (a vizualita) parku je klíčová pro autorčino rozumění (i pro městskou politickou ekologii), škoda tedy, že se s fotografiemi (a jejich prostřednictvím reprezentované vizuality / materiality parku) čtenář může seznámit, až pokud dolistuje do příloh. Fotografický (vizuální) materiál tak mohl být použit jako další rovina mozaiky textu a zároveň mohl posloužit jako netextuální nosič některých autorčiných sdělení. Jde však pouze o okrajovou formální záležitost, která nijak textu neubírá na kvalitě a hloubce, ani autorce na přesvědčivosti a srozumitelnosti.

Podle mě jde o nadstandardní, velmi kvalitní práci, která si bez rozpaků zaslouží ohodnocení výborně.

V Praze, 7. 6. 2013

Petr Gibas, MSc.